

Loven af 4de April 1855, skulle nyde Hvitidsoffer og Accidentser, selv fra de af Sognets Beboere, der maatte løse Sognebaandet, fremdeles skal staae ved Magt.

Forslaget under Nr. 8 er blot en Forandring i Udtrykkene, som er bleven nødvendig derved, at medens der i Loven tidligere fandtes Udtrykkene: „de kirkelige Handlinger“, er dette Begreb af Udvalget foreslaaet nærmere betegnet, og dernæst forbi den nye § 3 er foreslaaet indsat imellem Lovforslagets § 2 og dets oprindelige § 3.

Jeg skal hertil ikke tilspøe Andet, end at Udvalgets Fleertal, idetmindste de 3 Medlemmer, ved de gjorte Forslag er gaaet til den yderste Grændse af Eftergiveness ligeoverfor Mindretallet, og forsaavidt Fleertallets Forslag skulde forkastes, ville vi vistnok være i den Nødvendighed at stemme imod hele Loven. Der er her ikke Tale om at give en ny almindelig Regel, hvorefter Sognekirken skal kunne aabnes efter enkelte Sognebeboeres Ønske for enhver fremmed Præst; der er kun Tale om at ordne Forholdet i enkelte Undtagelsestilfælde, hvor der findes en vistnok af Alle indrømmet Stridende, om ikke Uretfærdighed, saa dog Ubilighed.

Spørg: Da jeg i Realiteten har forenet mig med Fleertallet angaaende de Forslag, som her foreligge, har jeg ikke anseet det for nødvendigt at skrive nogen særskilt Betænkning, uagtet jeg i nogle Punkter ikke kan samstemme med den Betænkning, som her foreligger. Jeg kan aldeles ikke samstemme med den Tanke angaaende det foreliggende Forhold, at de Sognebaandsløfere, som af en eller anden Grund kunne blive forhindrede fra at faae den valgte Præst til at udføre de kirkelige Handlinger i deres egen Sognekirke, paa nogen Maade kunne siges at være „kirkelig huusvilde.“ Jeg skal imidlertid ikke dvæle ved denne Betragtning, thi det forekommer mig at ligge klart for Dagen, at naar de Paagjældende have deres egen Sognekirke, saa kan den Omstændighed, at de have knyttet sig til en anden Præst, ikke indeholde tilstrækkelig Grund til at betegne dem som kirkelig huusvilde, idet de have Ret til at komme i Kirken i det Sogn, hvor de høre

hjemme. Men med Forbigaaelse af den Undvending, jeg saaledes væsentligt har imod dette Udtryk og imod nogle enkelte andre Udtryk i Betænkningen, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til Forslaget, saaledes som det nu foreligger.

Som man vil see, har jeg sluttet mig til de 3 Herrer af Fleertallet, hvis Navne findes under denne Betænkning, og jeg troer at kunne gaae ligesaavidt som de. Hvad imidlertid ikke skal forties af mig, det er, at jeg under en yderligere Overveelse af den foreliggende Sag har fundet store Betænkneligheder ved Lovforslaget i den Omstændighed, at der ikke, saavidt jeg veed, foreligger nogen som helst Yttring, hverken enkeltviis eller collectivt, fra Menigheder rundt omkring i Landet angaaende det her foreliggende Forhold. Jeg veed meget vel, at der findes ikke saa Ytringer og Erklæringer fra enkelte angaaende det her foreliggende Forhold, ligesom der ogsaa er bestemte Begivenheder, hvortil Motiveringen af Lovforslaget sigter; jeg veed, at dette Spørgsmaal er reist paa mange Steder, og at man ønsker en Afgjørelse deraf; Lovforslagets tidligere Historie er ogsaa bekendt nok, men med Hensyn til Menighedernes Stemme og Ytringer savner jeg et meget væsentligt Apparat til at komme til Erkjendelse af, hvorvidt den foreliggende Lov er nødvendig og hensigtsmæssig. Jeg har særdeles stor Tilflyndelse til at slutte mig til Alt, hvad der hedder Frihed paa det politiske Gebeet, og jeg har derfor ogsaa Tilflyndelse til at ønske al mulig lovunden Frihed indført paa det kirkelige Gebeet. Jeg kan derfor vel tænke mig, at hvis der var den samme Frihedsfølelse i Menighederne, som der er i Folket — man seer let, at jeg ved disse to Udtryk adskiller det kirkelige fra det Statslige — saa vilde man kunne forudsætte, at Menighederne med oprigtig Interesse ville knytte sig til det Lovforslag, som giver saa betydningsfulde Friheder paa det kirkelige Gebeet; jeg er imidlertid ikke sikker paa, at det forholder sig saaledes; jeg har al Grund til at troe, at Menighederne dog betragte Kirkebygningen som deres egen, og at man derfor ikke alle Steder vil finde det rigtigt, at en Præst fra et fremmed Sogn benytter Sognets egen Kirke, fordi enkelte Sognebeboere